

Törő István

Metamorfózis

A vers ünnepén

A vers változása, kor változása,
fűtött erénye, és váltóláza,

forgolódhat, leszakadt jéghegy,
sodródik, szállít törmelékét,

eldobálhatja megunt salakját,
nem kerüli el araszolását,

lassan ér be a szív közelébe,
könnyebben juthat közepébe,

üzenő szelíd énekesmadár,
rejtelméből mindent kitár,

milyen lehet az ember énje,
hogyan vele társát is elérje?

lehet az észnek indulója,
hajóként himbálózó óda,

elmélyülten hoz égszakadást,
hogyan átélhessed igaz hangját,

emlékedbe is átmehessen,
tapadó mágnesként keressen,

vagy csak a tenger morajlása,
vele sohasem lehetsz árva,

átváltozik, mint forró égőv,
hullámtaraja benned hőköl,

pihentető padlása agynak,
ahol a verslábak nyaralnak.

Megvár-e még?

Árvalányhaj a nyár emléke,
szépen kibontva száll a szélbe,
valamit mégis megmutasson
a rohanó évből emléket adjon,
az a tükör már rég eltörtött,
melyben az ifjúság röpködött,
párában bujkál sok boldog óra,
izgalmaktól már szívemet óvja,
az év a fontos, rebellis nótá
ritkán jön, agyad sem szórja,
az emlék melege mindent elönt,
mikor az ember rosszul dönt
kevés a végzés, sok a salak,
a decemberi nap meg csak szalad,
gyertyagyújtás, gyerekek öröme,
hópihéekben áldások özöne,
hogyan mi készül, senki sem tudja,
mélybe rángat, vagy visz a csúcsra,
öröm járja, vagy sírás bujkál,
merre indulj a keresztútánál,
célegyenesbe a lélek befordul,
milyen világ, mily élet van túl,
árvalányhaj, mit nyáron szedtél
megvár-e még, akit szerettél?

A lillafüredi libegőn

Szitál az eső, a fiatal lány
vacogva ül melletted, s mesél,
alig látszik a hegynek orma,
mondókája már csúcsra ér,
talán húszéves, lehet több is,
bánatát kirándulásba fojtja,
nincs meg a biztos munkahely sem,
mogorva főnöke lám, kirúgta,
hegyet mászik és feledést keres,

s nem zavarja az égi áldás,
egyszer bezár a felhő csapja,
baját elmondva az is megváltás,
míg esőcseppek mosogatják,
e tíz perc áldozással is felér,
a csúcs felől a Nap sugaraiban
arca reményt sugárzó hófehér,
e lebegésben az élet íródik,
újra formát vehet a gondolat,
minden bánatban újrakezdés,
s nem a lemondás fojtogat,
mire a csúcst is megmássza,
s lefelé újra együtt lebegünk,
már tudja szorít, enged az élet,
de sohasem dönthet helyettünk.

Lázban

Ahogy az arcod kipirulhat,
akkor a szem is kivirulhat,
a vénák lüktető medrében,
rohan a vér is észrevétlen,
akár egy fegyelmezett baka,
lábaid egymás mellé rakva,
kezed fehér a kulcsolástól,
forró a test, mindenütt lángol,
ilyen voltál, mikor szerettél,
s akkor is mikor bűnbe estél,
s ahogy piciny élet indult,
kéz és a láb hasban lubickolt –
láz volt életünk fokmérője,
összehozó és kötöző mérce,
zeneszó, mely a szívben hangzik,
s öröm grádicsán felmagaslik,
és csúcsra ér, mielőtt elmegy,
vinné a vágyat, vinne szerelmet,
most, hogy a test lázban fetreng,
vizs-e az élet tovább rendben?

Bevásárlás

Nem a csábító kirakat vonz,
nem is az áru tapogatása,
hazai, vagy importált gyümölcs,
ahogy az eladó magyarázza,
húsáruk között a felvágott
szemérmesen feléd pislog,
hogy porciózza el ízét,
mégsem tudhatod meg a titkot,
a paradicsom szépívű szemét
ha ránézel feléd villantja,
rád kacsint, hogy beleszerethess
szép költeményt írhasál róla –
mégis inkább az eladó lány,
ha megnézed, kihúzza magát,
akin a tekintet csak átlibben,
nőt is látsz benne, vagy egy kofát?
valamit mégis venni kéne,
lépjén előre dráguló életed,
dagasztják zsebed aprópénzek,
ékesített olcsó fémjelek,
fél rőfnyi, vékony szárazkolbász,
füst illatát lebbentő szalonna,
s jó régi ízt adó töpörtyű,
pár évtizeded, hogy visszahozza.

Ahogy én is, ahogy te is

Ahogy én is, ahogy te is,
várjuk álmunk teljesedik,
lángra, hogy kap a gondolat,
betelni látom sorsomat,

érzékeny világ ma is megérint,
szeretetünk szívünkben érik,
a tervek, miket megformáltunk
mércét adott: magasra másszunk,

bár a század torkig belakott,
megemésztí, mit ember adott?
iszonyú csöndben a lélek intett,

üdvözültem és elkárhoztam,
szellemi terrorba botlottam,
kezem kulcsolva kerestem Istent.

Örködik álmom

Áldom, hogy őriztél, tiszta világod
átlátható, mint a víztükör,
illatodból felépítkeztem,
biztatásodtól kedvem tündököl,
oly messze voltál, s oly közel,
nem volt közöttünk fal, se bástyafok,
vonattal legyőzött hosszú utak
varázsló fénye átragyog,
mintha most lenne az az óra,
mintha az élet újra hívna,
örök reménységed fénye fog,
szívem áldozó tüzed bírja,
lehetsz fekhelyem, altató párna,
új születéssel halálom elűzted,
ifjan lobogó hévvel indulnék
másik életnek, hamvasztó tűznek,
a te világod az én világom,
utam a tied, bejárt idő,
örökké őrizöm virrasztásod,
rád vigyáz álmom, szerelmet vivő.

Orpheusz szíve

Ne nézz hátra! mert jön utánad,
múltad mutatja, ki megállhat

sorsa előtt, vajon megállna,
s üldözné kedvesét rabló világba?
a modern kor hamis kígyóját
visszalopták a percek, s az órák –
tudtad, megindít minden ének,
dallal bűvölni itt kevés lesz,
látnád a cselszövőt, aki tört vet,
legyilkol jámbort, és gyáva őzet,
vajon a szív ígérne bátran
boldog bizalmat, ha bent a pácban
lesben állva a gonosz rebben,
s vágy gyulladhat ölü szemekben?
tudod, kísér, hozzád nem érhet,
ösztökéli Eurüdikédet,
baljós időt agyába lophat,
s a félelemtől megbomolhat –
ne nézz hátra! mert elveszejted
visszaígért, halott szerelmed,
de jaj, a vágy, hogy újra látod,
szívedbe ver kíváncsiságot...
alvilág szennyez jó Orpheusz,
nincs legenda, nem kell a juss,
szíved nőgat, mert megszeretted
arcát, haját a kedvesednek,
alakjában is istent éltetsz,
mégis emberre elcseréled,
mégis a szív, pokolra dobhat,
nem állsz ellent semmilyen sokknak,
gyarló nagyon, pitvarig gyarló,
nem irányítható, trónbitorló,
mikor kedvesed holtan viszed
panaszod kinek mormolod, hinted?
kinek buggyan e fájó ének?
nyelv nem csorbul, a száj sem fékez,
önmagad ellen energiákat
szabadít fel, hogy tisztán láthass,
oda, a holtan is lüktető mélybe,
hogy Eurüdikét utolérjed.